

[Hanne Severinsen]

kan ingen vide, men skulle man sammensætte Sikkerhedsrådet i dag, ville det være det naturlige. Venstre var derfor enig i udenrigsministerens udspil i New York og forundret over, at statsministeren ikke tolererede den debat.

Det ville være positivt, hvis regeringen turde stikke hovedet ud af busken og tage diskussionen om dilemmaet ved på den ene side at bygge hele vores sikkerhed på NATO og på den anden side foreløbig sige nej til at optage østeuropæiske ansøgerlande i NATO af hensyn til Rusland. Andre lande synes at have den tankegang i en overgangsperiode at bruge Vestunionen som den manglende mellemproportional, men ikke Danmark, for vi har låst af for debatten og tilsyneladende smidt nøglen væk.

Det er til gengæld positivt, at regeringen har taget hul på debatten om organisationstrængsel. I Nagorno-Karabakh opererer, så vidt jeg ved, både FN, CSCE, Europarådet, EF, SNG og russiske mæglere. Vi skal selvfølgelig have alle disse organisationer, men de skal udfylde de funktioner, de er bedst til, og lade være med at overlappe.

En vigtig forudsætning for at forebygge konflikter er, at FN holder fast i de grundlæggende menneskerettigheder. Menneskerettighedskonferencen i Wien fører forhåbentlig til oprettelse af en højkommisær for menneskerettigheder. Vigtigt var det, at det blev slået fast, at det er legitimt for det internationale samfund at beskæftige sig med overtrædelse af menneskerettigheder, og at dette altså ikke kan afvises som indblanding i indre anliggender. Vi må værne om de klassiske menneskerettigheder: ytringsfrihed, forsamlingsfrihed osv., ellers kan ingen kontrollere selv de bedste hensigter. Det så vi i Sovjetunionen og i Cambodja. De værste forbrydelser mod menneskeheden er jo i virkeligheden begået i det godes navn, og paradiset her på Jorden er altså ikke et sted for demokrater, for hvad der er godt for den ene, er skidt for den anden.

Det er forståeligt, at ulandene kræver ret til udvikling, men det er vigtigt, at de klassiske menneskerettigheder bliver fastholdt; de er ikke en vestlig opfindelse og bør ikke udbredes som sådan. De skal bruges af alle verdens borgere som våben mod deres undertrykkende regimer. FN har nemlig en vigtig funktion som normsætter for det internationale samfund.

Det har vi set ved kvindekonferencerne under kvindetåret. Kvinderne i den tredje verden ønskede ikke at få presset vore normer og livsmønstre ned over sig, men de ville gerne have, at vi hjalp dem med at give dem et redskab i deres egen kamp mod undertrykkelse.

FN er på mange måder kommet til at fungere som verdens dårlige samvittighed, og de mange verdenskonferencer har hjulpet de folkelige organisationer, de såkaldte NGO-repræsentanter, når de kom hjem og skulle hænge deres regeringer op på, hvad der rent faktisk blev sagt på de konferencer.

Verden har en vældig kløft mellem rige og fattige lande, og ulandene stiller med rette store forventninger til, at FN afhjælper fattigdommen. De må tilsvarende finde sig i, at vi stiller krav om afskaffelse af korruption og om bedre indkomstfordeling. Danske skatteydere ønsker ikke at betale til korrupte statslederes schweiziske bankkonti.

Læren af, at 5-års-planer og kommandoøkonomi er passé, er også, at udviklingshjælp bør basere sig mere på den private sektor, men det forudsætter først og fremmest, at vi hjælper ulandene med en mere fair verdenshandel. Derfor må vi håbe, at GATT-forhandlingerne snart kommer på plads.

Ulandene har brug for vores teknologi og ville også være i stand til at købe den, hvis vi fik en mere åben verdenshandel. I vores egen interesse må vi hjælpe dem med at undgå de miljøfejltagelser, vi selv har begået i vores proces, ved at hjælpe dem til en ren teknologi, der bygger på deres egne forudsætninger.

På Københavnskonferencen i 1995 står verdens sociale udvikling på dagsordenen. Den vil der også blive stillet store forventninger til fra ulandene, og det er godt, at regeringen allerede er i gang med planlægningen.

Befolkningskonferencen i Kairo til næste år vil forhåbentlig slå fast, at befolkningstilvæksten må og skal stoppes. Befolkningstilvæksten er en tikkende bombe under verdens økonomi og miljø, og jeg er glad for, at udviklingsministeren gjorde befolkningsspørgsmålet til noget, der også bør indgå i vores krav til bistandsmodtagere på linje med miljø.

Verden er desværre stadig fyldt med menneskeskabte og naturskabte katastrofer. Sådan har det altid været, men i dag lever vi i en global landsby, og gennem medierne ved vi langt